

kakor blisk, ko me ugleda. Pred mano žubori hladni potoček in nosi čist vrelec doli v dolino. Nad menój po drevji pihlja vetre. Vsak list se ziblje, vsaka vejica se giblje od lehkega piha. Tu je prijazno in tukaj je kraj, kakeršnega si je mislil naš pesnik, ko je zapel prelepo lovčevo pesen:

Oj ptičji glas, oj šum vodé,
In tvoj šepèt, oj gozd!
To dviga lovčevo srcé,
Da ljubi tebe gozd!

Doma hranim v knjigah posušen list, ki sem ga zelenega utrgal poletnega dne v gori, da me po zimi opomina, kaj lepega sem gledal v gozdu. Zna se, da zdaj pokriva sneg dolino in gaj. Bela odeja je zakrila cvetice, in mraz je uničil gozdno lepoto. Ptički zdaj pogosto stradajo; potresimo jim kako drobtinico, kadar prileté k našim hišam živeža iskat. Še celó drevje poka od mraza in težki sneg mu lomi veje ali mu še celó deblo prečesne. Živali se poskrijejo po svojih brlogih ter željno pričakujejo boljšega časa. Ko bode solnce topleje posijalo in se dan stegnul, takrat se bode stajal led in skopnel sneg. Oživela bode vsa narava in staro veselje se zopet povrne v zeleni gozd. Do tjà potrpimo s cveticami, ki nam jih riše mraz na okna naše izbe, kajti zdaj je óni čas, o katerem se poje:

Zima prikima, ptički zbežé,
Hribei pod mrzlim snegom ječé;
Glása veselja čuti ni več,
Gaj le žaluje, sreča je preč.

Frančišek Rup.

—♦♦♦♦—

Januvarij.

Kako je krasen januvarij v svojem jasnem, snežnobelem plašči! Kako veličastno se mu blesti bela brada, srebrobeli lasjé! A vender je godrnjav, kljubovalen starec; nikdar nam ne privošči, da bi se nam zasmijalo solnčeece, da bi se otroci na prostem radovali, postavili si snežene možice in se drsali po gladkem ledu! — Takój navalí debelih, gostih, sivih oblakov na obnebje, izsuje brezbrojno kosmičev po zemlji in odpré zatvornice ledeno-mrzli burji, da strahovito tuli čez plan in log, mesto in vas. Ljudje se pozapró v gorke stanice in pri zapazjenih oknih opazujejo básnost razljutenega starca. Preplašeni ptički se cvrčaje skrivajo po zatišjih. Prezebajoči vran pretikuje vsa kota, da bi našel hrane, kajti ljuta zima je odgrnila tudi njegovo mizo. Borni zajček se plašno plazi do človeških stanovanj v naði, da kdé doseže kako slamico, s katero bi si utešil krulječi želodček; — in, ako je sila le kipeča, oglôje uboga živalica celó ljubje mladih drevesec, da si otmé življenje.

In tú, glej! — Šipa v oknu, skozi katero si opazoval krasoto zimske narave, pretkana je čez in čez z najkrasnejšimi cveticami. Tú imaš sredi zime — da-si je travnik in log gól, — krasán, cvetoč vrtec! A le ne preblizu! Topli tvoj dih uničil bi krasoto ledenih cvetic, kakor bode toplo solnčeece uničilo vladarstvo ljute zime, ko bode svoje tople žarke uprlo v temne oblake — in se nasmijalo mladej zemlji.

Janja.

—♦♦♦♦—